

desagă cu merinde, mai grea decât de obicei. Heidi veni veselă la Peter și porniră împreună spre pășune. Cât fu ziua de lungă, fetița țopăi pe pajiște,

alături de căprițe, până la prânz. Băiatul mânca de obicei foarte puțin, pentru că

nu avea la el decât o bucată mică de pâine. Văzându-l flămând, Heidi îi dăruie și partea ei: era prea nerăbdătoare să colinde locurile acelea minunate ca să-i

fie gândul la mâncare!

Cu timpul, copiii devin cei mai

mai repede. Heidi se uita tot mai des spre valea înverzită, căutând în zare chipurile dragi ale celor din familia Sesemann.

Într-o zi, spre amiază, văzu un grup care se îndrepta spre casa bunicului. O recunosc pe Clara în căruciorul cu roțile și alergă într-un suflet să-și întâmpine oaspeții pe care îi aștepta cu atâta drag. Peter era și el acolo și, când văzu că Heidi o îmbrățișează pe Clara, simți că-l cuprinde un val de mânie la gândul că prietena lui nu mai ține la dânsul la fel ca altădată.

Clara venise însoțită de bunica ei și de domnul Sesemann. L-au salutat pe

bunicul lui Heidi și s-au așezat cu toții pe bancă, admirând munții. Heidi avusese dreptate: cum să nu-ți fie dor de un asemenea colț de rai?

După câteva zile de ședere, bunicul se împrieteni cu Clara și o încurajă să facă în fiecare zi câțiva pași, sperând că

întâlnească pe nimeni.

— Nu mă sperii eu de bunicul, zise veselă fetița.

După puțină vreme, zăriră pe coamă casa bunicului. Grăbiră pasul, când un băiețel, care mâna la vale câteva căprițe, le ieși înainte:

— Încotro vă-ndreptați? Eu mă numesc Peter și am grijă de caprele sătenilor din Dörfli. Pot să vă ajut cu ceva?

— Bună ziua, Peter, ne grăbim să ajungem la casa bunicului. Mai avem puțin, așa că poți să-ți vezi de drum, ne descurcăm noi.

— Vai, mătușă Dete, dar ce frumoase sunt căprițele! strigă Heidi încântată.

Și, fără să-i mai ceară voie mătușii, se descălță și începu să alerge veselă prin iarba deasă. Dar jocul nu dură prea mult, fiindcă mătușa Dete, exasperată, îi ceru să înceteze și să-și continue drumul.

Când au ajuns, în sfârșit, în vârful bătrânului stătea afară pe bancă și trăgea din pipă. Se miră să le vadă, așa că mătușa, după ce își trase puțin sufletul, îi explică: